

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . . . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року . . . 2-50 зр. (5 кор.)
на місяць . . . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — В Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о год. 6-ій пополудні.
Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9. ул. Коперника (Ліндога ч. 9.) Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Заява правительства про будову водних каналів.

(X) Справа будови водних каналів для корабельної плавби в Австрії починає живо займати уми не лише в посольській палаті, але й в ширших верствах суспільности в краях, яких та справа особливо доторкує ся. Тимто і правительство приневолене полишити дотеперішнє своє страдальне становище, а виступити з чимсь певнішим. Перед тижнем виступив міністер-президент др. Кербер в водній комісії з заявою, що правительство предложить по съятах начерк закона для забезпеченя сіти водних доріг, і що в сій справі треба поступати по думці правительства з всякою обережністю і розвагою, але також з потрібною рішучістю. Міністер-президент просив отже лише о так короткий речинець, з чого виходить, що будова водних доріг виступає з мрачної далечини і стає певною, актуальною справою. Вправді міністер-президент говорив лише про начерк закона обезпечуючий будову водних доріг, отже мав імовірно на думці лише рамовий закон для певних проєктів, що мають бути виконані, але се не зменшає значіння сеї урядової заяви, позаяк дійсно не годить ся такої великої справи полагоджувати з нерозважною нагlostю. Можна отже сподівати ся передовсім запоруки, що Австрія осягне давно бажане розширене плавби на внутрішніх водних дорогах і зрегульованих ріках, а ся запорука має вже певну вагу. Історія розказує, що давно вже колись була думка сполучити північні краї з полудневими сітню водних доріг і каналами, але сеї думки не виконано і Австрія

до нині вельми убога в тім згляді і остає позаду иньших держав. Тепер же, коли в новочаснім торговельнім обороті припало водним дорогам і сплавному каналам таке незвичайне важне значінє, було правительство приневолене заявити, що приступить до здійсненя сего так важного діла для господарства, промислу і торговлі.

Заява правительства довела до висказу, що дотеперішнє занедбанє можна поправити, занедбанє, котре само кидало ся в очи тепер, коли Німеччина з безнастанною ревностю і поборюванєм всяких парламентарних перепон заходить ся коло того, щоби свою великанську водну сіть доповнити каналом між Реном а Лабою. В Німеччині уложили ся обставини так, що на 2 кілометри залізниць припадає 1 кілометр сплавних рік, а на 4 кілометри залізниць 1 кілометр сплавних каналів. Сим обставинам завдячує Німеччина незвичайно бистрий зріст свого промислу. Учителем Німеччини була в сій справі Франція, котра по нещасній війні 1871. р. вложила один мільярд для доповненя своєї каналової системи, хоч тоді вже мала багато добрих водних доріг. Франція мала столітній досвід, що видосконаленє водних доріг причинило ся до бистрого розвитку промислу і віддало хліборобному господарству незвичайні услуги, бо для посполування тих галузей нема нічого ліпшого, як інвестиція капіталів в водних дорогах, позаяк они достарчають найдешевшим способом населеню потрібних в значній кількості плодів, як збіжжя і вугля. Сего благословеня можемо отже і ми сподівати ся, наколи ті проєкти правительства стануть дійсною.

Тепер загально в Австрії зрозуміли,

що в інтересі цілої держави є переведенє сих проєктів. Очевидно великою перепонною показали ся значні кошти, котрі дійдуть до такої показної суми, як вимагана міністром залізниць для інвестицій єго ресорту. Але вже о стілько переломано сі перепони, що загально всі дійшли до переконаня потреби такого видатку, наколи Австрія не має остати позаду иньших держав. Дальша байдужність в тім напрямі мусіла би довести Австрію до неможливости конкуренції з сусідніми державами. Потреба будови водних доріг признана отже всіми справою актуальною, коли лише згадаємо, що залізничні тарифи в троє більші як на водних дорогах. Задля того однак не треба побоювати ся шкоди для залізниць. В Прусах і Франції залізничі дуже добре оплачують ся мимо значно розширеної водної сіти і там наглядно показало ся, що песимістичні погляди про шкідливість водних доріг для залізниць зовсім неоправдані.

По великодни обіцяв міністер президент внести в посольській палаті відповідний предлог закона. Розправи, які в сім предметі доси переведено в водній комісії, довели до такого порозуміння, що водні канали між Дунаєм і Лабою, Дунаєм і Одрою, а також між Вислою, Сяном і Дністром мають бути разом обняті в задуманій акції. Будову каналу до Бродів полишено на разі не лише з фінансових причин, але й з аграрних, щоби Росія не зашипала нас своїм збіжжєм і не обнижчала єго ціни. Місто Львів робило заходи, щоби сполука між Сяном а Дністром була звернена на Львів, однак по пересправах в міністерстві торговлі показало ся, що трудности терену є так значні, що не оплати-

БОГДАН ЛЕПКИЙ.

В ЛІСІ.

Василь і Настя були бідні люди. Спокійна совість і здорові руки — то їх цілий маєток. Тай ще мали вони маленьку хатину під самісіньким лісом. Тую хату дістала Настя по батькови, а Василь пристав до неї.

Не мало він нахлопотав ся, заки до того пішло. Немало здоровля коштувала Василя Настя, — а все то лишень через лісничого. Як лихий на душу навивав ся він на Настю. Дороги їй перейти не давав, а вже за ліс то і не згадує.

Найби вам на сміх вибігла, так він вже є коло неї, як з під землі вийде. Василь, хоть вірив Насті, так все таки бояв ся о неї, бо любив єї дуже. Як перед яструбом хижим беріг єї перед отсим лісничим поганим.

Раз навіть через то прийшло було до великого. — Пішла Настя, не пішла а стрибнула в ліс, звичайно — ліс під боком. Збирає гриби і не вважає, а ту лісничий,

як кіт до птиці підходить. Підходить, підходить, тай — цу!

— Не втечеш мені, — каже — козовько дика, не втечеш. Сиолою я тебе аж нині.

І як тотя потвора суне ся до лица та все своє: — Не втечеш та не втечеш!

Настя в крик: — Хто в Бога вірує, вай ратує!!! Але годі. В лісі тишина безконечна. І духа людського не чути. Лиш пташки цвірінькають на вітях, щось радять ся, і змовляють ся, а ту на раду нема часу. І хто єго знає, до чого було би прийшло, як би не Василь. Десь єго Пан-Біг на ту хвилю надвіс, — прискочив, відбив Настю, ну і звісно, в злости щось троха доторкнув ся лісничого.

Кілька неділь відлежав пан Стпалковський, а як встав, то хотів Василя подавати до суду. Але не подав, лишень все острив собі на него зуби.

— Коби я того розбійника, — каже бувало, — дістав у свої руки, відплатив би я єму за своє!

Але Василь не так то дуже й бояв ся лісничого. Руки у него як довбні, плечі як ворота, дав би собі раду. Він тішив ся, що вестеріг

свою Настю як першу вишеньку на дереві, тай жив собі з нею щасливо.

Хатка у них, як кажу, маленька тай під самим лісом, так що гильки дерев біють єї по стрісі. Коло хати кілька грядок на закришку та на капусту, а там дві чи три нивки, такі вузенькі як те полотно, що єго білять над водою. Не ниви а стежки — суголовки. Та хоть в такій біді, они жили щасливо. Він ходив з сокирою в село, а вона до шматя, або до кужелі. Вже то Настя всяку роботу знала, нема що казати. Ну, а він також. Так якось давали собі раду і крутили не соріше своїм божим світлом.

Тепер у них клопіт. Дитанка хора. Ще їй року нема, а таке вже мудре, як старе. Надивити ся не годен. Недавно, не знати з чого, занедужало, і ніяк не годно прийти до себе. Кашіль і кашіль. Аж заходить ся бідне. Нині їй гірше. Під вечір дістало горячку, так що їй рідної матери не пізнає. А кашляє, аж затягає ся, слухати прикро. В грудях їй харкотись і булькоче, лице аж посиніло від утоми.

А ту в хаті зимно. Таке зимно як в ледівні, хоч дреглі студи. Вікна

замуровало, повинисувало на них всілякі квітки та цяцьки, по стінах повибігали лиси, а пару, що пустив з рота, так вона зараз і мерзне на повітрію. Біда!

Де-що було на обійстю до палива пригідного, спалили. Плоти обнесли, загату до чиста розібрали, а тепер хоть зубами дзвони.

Зажурился Василь. Сидить біля скрині, голову опустив на руки, думає, яку би раду дати.

Настя коло дитини заходить ся. Одиноким на цілу хату кожухом обікрила єї, колиску присунула до самої печі, та ще їй сама нахилила ся над нею та їй хукає.

А воно грудьми так носить, що дивити ся прикро, а як зайде ся кашлем, то так аж стіни трясуть ся і вітру з надвору не чути. А вітер вам не аби-який. Аж стріху на хаті дере.

— Слухай Насте, — озиває ся Василь — може би їй чорної ріпи з цукром, га?

— Давала я, — не помагає. І ріпи давала і соку з цибулі, чого йно люди не доповідали, давала, але все за ніщо.

— Гм, — сумно відповів Василь, потираючи чоло та голову ру-

ло-б ся повести каналу на Львів, а значно дешевше і кориснійше є пряма сполука від Сяну до Рудок. Рада державна буде отже мати вельми поважну і трудну задачу до порішення, бо мусить подбати з великою обережністю і розвагою не лише о розслідженні проєктів, які виготовляють ся в міністерствах, але й про бюджетове покриття значних видатків на ті цілі.

Де що про розвій садівництва і про торговлю овочами.

(Відчит о. Ю. Дугкевича з Дуби на загальних зборах товариства „Сільський Господар“ в Олеську).

Коли ми тут зішли ся два роки тому на перші загальні збори нашого товариства і заповіли програму діяльності нашої — дали ся почути зі сторони поважаних міщан олеських голоси, що: коли по селах буде множити ся садовина, то они, олеські садівники на тім стралять. Ну — правда, що кожда конкуренция єсть не то не мила, але і небезпечна, однак скажу, що не у всякім напрямі. Коли се ходить о яке ремесло, котрому грозить фабрична конкуренция, то иньша річ. Возьмім примір: літ тому з 30, шлюсарі виробляли замки так звані французські до дверей, і казали собі платити по 3 злр. за один замок. Фабриканти почали виробляти такі самі замки, опускаючи на половину ціни. Днесь ніхто вже майже не купує замка рукою робленого: фабричний замок підскочив знова високо, але і шлюсар не стратив на тім, бо він за оковане порядних дверей возьме еще ліпші гроші чим давнійше брали за кілька днівну роботу. Шлюсарі не перевели ся: їх число не поменшало, а при тім уцтві і роботяці шлюсарі мають ся цілком не зле. — Так само і шевцям не зле веде ся, хотий они кричать, що фабрично роблені чоботи роблять їм незвичайну конкуренцию, а мимо того я знаю більше шевців, що мають свої власні каменці, як сьвященників, котрі мали би хоч марний дім для своїх вдоваць, хотий тим сьвященникам так богато людей завидує. При тій нагоді докину тут примітку за шевців. — Отжеж літ тому з 50 — ніхто еще не знав чобота кілкованого. Що тоді шевці не виробляли, що не викрикували против кілкованих чобіт, навіть грозили утратою вічного спасеня для всіх, що не ходять в шитих чоботах. Днесь вже віякий швець не вмів пришити підшови до пришиви, а в додатку — без машини не обійде ся; ну — про те живуть они хорошо — коли самі лиш того хотять. Так само і кравцям та швальям грозило нещасте, коли вийшли

машини до шитя: днесь машина до шитя находит ся в кождім інтелігентнім домі — а не рідко і під селянською стріхою; а кравців нема таких, котрі не мали би роботи, хіба зле таким, що не забувають на понеділки.

Але на жадний спосіб нема чого бояти ся конкуренції в садівництві, тим менше у нашім краю, де овочі переважно знаємо з купецких вистав. Садівництво в нас стоїть так низько, що ми ще довго — довго будемо спроваджувати овочі з далеких чужих країв. Скаже хто: неправда! — Ну, нехай розпитає наперед бойків у Львові, звідки они спроваджують сливки, оріхи, яблука — грушки? Чи думаєте, що з краю — з Галичини? Борони Боже! Ані одной пестки з Галичини там нема. А мусите знати, що они не спроваджують тих овочів мішками або за 1 злр. або за 10 злр. — Вагонами то приходять до Львова, а тисячами платять они за самі пивниці, де зсипають спроваджені овочі. При тім заробляють красні гроші, що вистарчають їм на їх житє і на житє їх родин.

Дальше — мало не в кождім місті позаводили склепи з овочами, так звані овочарні. І властителі тих склепів роблять добрий інтерес, бо товар розходить ся, і не без зарібку.

Колиж олеський садівник боїть ся конкуренції, коли би по селах розмножила ся садовина, то я їм скажу ще одну річ. Я раз запитав ся купця овочів у Львові, чому він не купує яблук і грушок в краю. Він розсьміяв ся мені в очи і сказав: В кого? Єсть троха по краю, але наперед єсть то для него великий амбарас їздити по селах і збирати. Коли зберу що, то кожде яблуко єсть иньшого гатунку. Я напишу за границу і скажу собі прислати вагон яблук або грушок одного гатунку, то я его дістану за кілька днів.

Друга річ: щоби мати добрі кравці овочі, я мусів би бути при обриваню кожного дерева, бо в нас навіть обірвати не вмють.

Тими словами сказав він виразно, що овочевий товар, який ми маємо в краю, попросту не кваліфікує ся до всесвітньої торговлі, а відповідний лиш на страгани: то значить, краєвий овоч відповідний лиш до продажа на купки, по крайцару, який то гандель ведуть у нас перекупки і жиди. Хоч і які би ви гатунки мали, хоч ви нерав дуже добру ціну берете, так еще овочі ваші їздять люди не за границею, або у Львові, але лиш прочане в Монастирку Підгорецькім, в Соколовіці, в Бродах, а вже що найбільше розпродадуть їх жиди на кравківскім передмістю у Львові. — Десерового овочу, такого, який подають на стіл у богатих людей, в Галичині дуже мало продукув ся. А се відносить ся не лише до селян і маломіщан але і до дворів, котрі хоч троха ліпше дбають о

сади, то прецінь далеко їм еще до того, щоби зрівноважити імпорт.

(Дальше буде).

До високоповажаних виборців каменецко-брідського округу.

Щирі і теплі слова признаня для моєї скромної народно-політичної діяльності, висловлені Вп. Виборцями з нагоди недавних подій в раді державній, впевняють мене не в перший раз о згідности в моїх поглядах і змаганях з поглядами і змаганями Вп. Виборців і стають для мене новою понукою витривати на тій дорозі, яку я вибрав на основі глибокого переконаня і довголітної праці на нашій народній ниві. Численні мої заняття парламентарні і позапарламентарні не дають мені спромоги висловити всім Вп. Виборцям з окрема мої найсердечнійшої подяки за ту нову заяву довіря, длятого позволяю собі сею дорогою се вчинити, а при тім поновити нерав вже дане запевненя, що моїм безнастанним змаганям буде, трудити ся і дальше для руско-народної справи, для руско-народної ідеї і для потреб руского народу, особливож того округу, який я маю честь заступати.

Вихований змалку в «громаді», яка все була перенята чистою, нічим незакаламученою народною ідеєю українсько-рускою, я ніколи не оглядав ся і не буду оглядати ся на ворогованя тих, що стають до союзу з ворогами сєї ідеї, лише для того, що се хвилево популярно. Я ніколи не лякав ся і не злякаю ся боротьби з тими противниками нашої народної ідеї, а єдиною ціллю моїх слабих змагань остануть все Мономахові слова: «Добра хочу Руській землі!»

Ваші щирі слова, Вп. Виборці, будуть для мене многоцінною піддержкою в сій боротьбі і длятого ще раз складаю Вам тут прилюдно найсердечнійшу подяку.

У Відні 23. марця 1901.

Олександр Барвінський,
посоа до ради державної і на кравській сойм.

З ПОЛІТИЧНОГО ПОЛЯ.

Оружні неспукої в Македонії зачинають непокоїти Европу. Славянські народи, які ще до тепер мусять коритись і терпіти під турецким ярмом, повстають з новою силою против своїх гнобителів, а Туреччина, горда на свою недавню побіду над Греками та і довірям на своїх сторонних протекторів, виступає против організації македонських комітетів оружною силою і мечем та пожою хоче загасити зародки повстаня. Петербурский «Свѣтъ» присьвячує

кою. Він щось мав на гадці, але не міг, чи встидав ся сказати. Вкінци зважив ся і якое тихше та несміло промовив до Насті:

— А може би до знахора пійти, ний заговорять?

— Грішне діло, — коротко відповіла Настя.

— Хто его знає, чи грішне. Може йво так люди кажуть? Що в тім за гріх? Коби лиш помогло, так піду. Кажуть, що Гринько ворожбит вмів замовляти.

Піду до него.

Він встав і справді хотів іти, але Настя здержала его

— Не іди — каже — я вже скликала, де хто йво був на сьвітї. Не помагає. Сиди краще. Мені щось лячно. Не пущу тебе. І як там іти у таку шувір? Там пса вигнати жалко... Воно й так не поможе. Вже нашому маленькому либонь виходу не буде. Прийде ся воробчикова погибати.

Замерзне воно, заковязне на такий стужи.

— Заковязне, кажещ, — озвав ся по хвили Василь — так розпали.

— Та чим?

— Як то чим, а чим же палить ся? Дровами!

Які ми там дрова! Від тижня в комірчині, як вимів. І трісочки нема.

— Нема? То я принесу. Не жури ся. То моє діло, моя в тім голова.

Настя підняла очи з над коліски і глянула на него.

— Принесеш? — спитала недовірчиво. А звідки?

— Моя в тім річ, звідки. — Досить, що принесу і не вкраду.

— Не вкрадеш?

— Кажу, що ні! Коби лиш трохи втихло, принесу і буде тепло... Ліс то річ Божа, — говорив згодом до себе — Божа і людека. Росте собі деревина тай росте. Ніхто єї не плакає, не підливає, не обкопує, навіть ніхто не знає, кільки єї там є, кільки гине, ломить ся від вітру, кільки з корія пускає. Звичайно ліс. А вона все своє: не вкрадеш, та не вкрадеш! Ту дитина хора, а вона: не вкрадеш! Яка ту крадіж?

Настя не відповіла нічого. Вдивила ся в него своїми лагідними очима, а відтак, змінюючи голос, сказала:

— Василю, порубай ступу. У нас і так нема що опихати. Як Бог

дасть просо, то скочу до сусіди. Порубаєш?

Василь був привик слухати Насті, так як слухають деякі мужі своїх добрих жінок. Знав, що вона его на зле не намовить. Але тепер ему і через гадку не перейшло послухати — баби. Він подивив ся на неї, як би хотів сказати «здурила!»

— Ступу кажеш зрубати, ступу?... Сегодня ступу, а завтра що?... Може двері?... Га?...

Тото «га?» він вимовив якое голосійше і злісно. Видимо злісно. Видетіло оно як клин з его горла і пішло по хаті. Вдарил об стіни і відбило ся, вдарило об уши і серце Насті і також відбило ся якимсь сумним і жалібниш тоном.

Вона не відповіла нічого. Ще низше похилила ся над коляску дитини, так що своїми теплими грудьми доторкала ся єї зимного тіла, і гріла єї своїм віддыхом.

Кашіль у неї перестав на хвилину і вона задрімала. Пильно слухала Настя єї віддыху тихого, короткого, важкого. Відтак віддала єї в ошіку Пречистої Диви, що краще знає материнську любов і розпуку, і — задрімала.

В хаті зробило ся тихо. Лиш

вітер вив на дворі і вдирав ся крізь дряхлі стіни у хату. На шибих і стінах сьвітив ся мороз. Слабонька полемінь малої нафтяної лампки, що сьвітила ся без скла, то погасала, то знов оживала і блимала неясно. Дим ішов від неї чорними нитками і осідав на стелі.

— Заснула — сказав Василь сам до себе і встав. — Добре, що заснула. З бабами непорядна година. І так їй зле, і так не добре. Лютотчить тобі голову, що зимно, а по дрова піти не пускає. Добре, що спить.

Поглядів шапки, стягнув ремінь і тихо, так тихо, як ему лишень на те величезні чоботи позваляли, висунув ся з хати. Замкнув легонько двері і опинив ся в сїнях.

— Алеж бо вие! — говорив, наслухуючи рев бурі. — Зле іти, то правда, але за то безпечно. В таку лють лісничий спить, коли не зашиває у мельника. Худоба!

На омацки віднайшов сокиру, що зазно лежала в куті під зільницею, і відчинив двері на двір. Нараз обдуло его студеним вітром.

— Вийшов.

(Конець буде).

Н О В И Н К И.

вступну статю теперішній метушні на Балкані та яркими красками описує недолю болгарського населення під турецькою кормигою. На доказ сего наводить факт, що за останніх 10 літ 600.000 турецьких підданих Бомарів переселило ся до Болгарії. В болгарській армії становлять переселенці 15%, а в урядах звиш 20%, так само в торгівлі і промислі они витворюють велику конкуренцію для місцевого населення і Болгарія вже самою силою фактів немов приневолена зробити раз кінець аномальним і найнесправедливішим відносинам в Македонії. Обговорюючи шанси евентуальної славянсько-турецької війни, каже «Свѣтъ», що Болгарія і Сербія могли би виставити півтора мільона добре озброєного і вправленого війська, але турецька армія є багато численніша, а до того султан числить ще на посторонних союзників, як Німеччину і її союзників Австрію та Англію.

Згадана часопись лучить балканську справу зі справою всесвітнього становиска Росії, як велико-держави і всего Славянства, та прямо заявляє, що між султаном, а Німеччиною існує порозуміння що-до дальших можливих евентуальностей з причини балканських подій. «Так, без сумніву — кінчить «Свѣтъ» свої виводи — всі вороги Росії по стороні Турції, всі они заховають султана до крайного діланя, всі подають йому надію на моральну, а може бути, і на матеріальну поміч. Турція вже не чуває себе ізольованою. Після своєї побіди над Греками турецькі войки зросли на дусі, они мають повне довіре до своїх, а також до німецьких офіцерів, які ними проводять. Така держава, як Турція, маючи за свою передню сторожу Румунію, річ певна, представляєть сильним адуттом в сій грі, яку очевидно надіє ся відограти Німеччина. Для успішної борби з сею могутчою коаліцією, Росія повинна, як лише можливо, сильно злучити ся зо всіма славянськими народами в Европі, як зі своїми природними союзниками».

Сей голос російської преси і більше-менше загальної опії не зовсім годить ся з дійсностю. Передовсім європейські велико-держави, заняті тепер на «жовтій Сході», бажали-б мати спокій під боком в Европі. Відтак і саму теперішню ворохобню викликав сам македонський комітет без провокацій зі сторони Туреччини. В Болгарії революційний фермент зовсім не притих, ба навіть не розоружено численних стрілецьких товариств. Президент міністрів Каравелів належить сам до радикального сторонництва і на сїм сторонництві опирає ся ціле правительство, тож замість спиняти, піддержують і спмагають революційного духа в Македонії.

Вкінці і російська дипломатія глядить далеко холоднокровніше та розважливіше на балканські справи, а російське правительство — як доносить льондонський міністеріальний Morning Post — виступило з самостійним проєктом, який має запобігти всяким несподіванкам і оружним конфліктам на Балкані. Петербурське правительство переслало до всяких кабінетів обіжвик з пропозицією, щоби держави спільно візвали Сербію, Болгарію і Грецію до такого зредукованя війск, щоби остало лише стілько, скільки доконечно потреба для удержаня внутрішнього порядку. При тім заявлять держави рівночасно балканським державам, що заручають їм їх незалежність і територіальну цілість, як се списано в берлінськїм трактаті. Тим способом Болгарія, Сербія і Греція були би признані нейтральними державами, як Бельгія і Швейцарія. Після розушення своїх армій, сї держави буди-б обов'язаними, фонди, які доси видавали на удержаня армій, обернути на сплату заграничних довгів, які для кредиторів тепер не дуже є певними. Окрім сего користі для фінансового свѣта, було би і для політичного догіднійше, що на Балкані мусїв би панувати мир. Після телеграмів, які з Відня одержали англійські дневники Morning Post, Daily Mail, Standard, австро-угорська дипломатія згодила ся вже на сей російський проєкт. Згадані дневники запевняють, що Англія прилучить ся також до бажаня безпосередно інтересованих держав.

— Календар. Ві вторник: гр.-кат. Никифора; рим.-кат. Людгера. — В середу: гр.-кат. Александра, Венедикта; рим.-кат. Руперта.

— Вчора другий раз перелетіли «Соколики» через сцену в «Міскім Касині» у Львові та забавили до несхожа зібрану публику. Аматори грали ще ліпше як першого разу, але сям разом перед багатьома порожніми кріслами. Публика не дописала і каса товариства мусить покрити грубий дефіцит. Причиною сего, що так скажемо, нещастя, яке стрітило убоге товариство ім. Котляревського, не було ані товариство саме, ані аматори, лише — руска публіка. Товариство мало найліпшу охоту розігнати нудьгу земляків в пістну неділю, але як-раз прийшли Поляки, а навіть бачили ми жидів, а дуже мало Русинів. Аматори грали свої ролі на першій представлені «Соколиків» дуже хорошо, що признали їм не лише рускі часописи, але і польські. Они також не завинили, а завинили ті Русини, що відтягнули ся від жертвованя марної лепти на так високу ціль як будова руского театру. — Належить ту ще згадати про заслуги п. Клішевського, артиста польського театру, який не мало вложив труду і стараня при вивченю ріль аматорів. На вчорашній представлені «Соколиків» приїхав з Перемишля їх автор, директор Цеглинський.

— 3 львівського університета. В суботу відбула ся промоція п. Тадея Гриневича на доктора медицини. Є се третій Русин-лікар, що покінчив студії на медичнім факультеті у Львові.

— 3 товариства «Кружок українських дівчат»: На загальних зборах, які відбули ся дня 17. с. м., вибрано такий виділ: Головою п-ну Наталію Будзюновську, заст. голови п-ну Олену Березницьку, секретаркою п-ну Одарку Шухевичівну, бібліотекаркою п-ну Марію Підлісецьку, касиркою п-ну Стефанію Левицьку і виділовим п-ну Михалину Арданівну; заступницями виділових вибрано п-ну Марію Борковську і Ольгу Дуткевичівну. До контрольної комісії ввійшли: п-ни Ірєча Шухевичівна, Кліма Січинська і Дольницька.

— Українська молодіж академічна в Чернівцях, на зборах дня 20. с. м. ухвалила оголосити осью заяву:

«До товаришів на російських університетах!

Товариші! Знова настало для нас время люте. Знова виказав російський уряд зглядом Вас свої некультурні, дикі поліцейські інстинкти! Ми, студенти-Українці, на черновецькому університеті видимо, у якому невідрадному положенню наші товариші студенти у царстві російськїм, а особливо Українці, коли їм прийдесть ся бороти за личну свободу і права людини; ми видимо і розуміємо конечність тої боротьби і тому як з одного боку висказуємо співчуте і симпатію до товаришів, що пали жертвою борби, так з другого боку бажавмо Вам товариші, що борете ся, щасливої побіди!»

— Рускі каси. Руских кас, чи то кредитових товариств, судово зареєстрованих, маємо доси 30. 1) «Віра» в Перемишлі, 2) «Самопоміч» в Коломиї, 3) «Каса задаткова» в Стрию, 4) Тов. взаємного кредиту «Дністер» у Львові, 5) «Банк звязковий» в Станиславові, 6) «Самопоміч» в Бродях, 7) «Поміч» в Тереховлі, 8) «Надія» в Бережанах, 9) «Руска каса» в Чернівцях, 10) «Любов» в Ляхівцях, 11) «Поміч» в Городку, 12) «Защита землі» у Львові, 13) «Спілка ощадности і позичок» в Острові, 14) «Пов. тов. кредитове» в Тернополі, 15) «Згода» в Ковчинцях, 16) «Добробит» в Самборі, 17) «Хлонський Банк» в Калуші, 18) «Пов. тов. кредитове» в Немирові, 19) «Руска каса» в Рогатині, 20) «Пов. тов. кредитове» в Городенці, 21) «Пов. тов. кред.» в Сокалі, 22) «Самопоміч» в Золочеві, 23) «Спілка ощадностей і позичок» в Яричеві старім, 24) «Товариство задаткове» в Тарнаві вижній, 25) «Надія» в Куликові, 26) «Каса задаткова» в Радимні, 27) «Повітове товариство кредитове» у Львові, 28) «Взаїмна поміч» в Топорові, 29) «Народний Дім» в Жидачеві, 30) «Повітове товариство кредитове» в Борщеві. Пороблено також уже заходи до заложеня дальших кредитових зареєстрованих товариств в Снятині, Скалаті, Жовкві, Ужнові і Сяноці.

Отже замість зичити гроші по непевних жидівських банках, де часто ще й порука буває необмежена, так що член (отже і той, хто бере позичку) цілим своїм майном ручить за страти банку, чи не ліпше удавати ся до своїх руских товариств? А там, де їх ще нема, повинні Русини чим скорійше заложити свою власну руску касу.

— Лат. єпископом суфраганом перемиским зістав іменованій кс. Кароль Фішер, крилошанин перемискої Каптули.

— 3 Відня доносять, що німецький наслідник цезаря підчас свого побуту в Відні заручить ся з архикнягинєю Елисаветою внукою цесаря Франца Йосифа, а дочкою бл. п. архикнязя Рудольфа і гр. Стефанії Льоняї. — Найновіші телеграми з Відня заперечують сю вість.

— «Doctor rerum! technicarum». Міністерство просвіти зарядило конференцію відпоручників всіх австрійських політехнік, яка має відбути ся у Відні підчас великоднях свят. На нарадах має ся обговорити вимоги від кандидатів, що хочуть одержати степеня доктора технічних наук. Видно, що домаганя техніків в сій справі узгляднило вже правительство і наміряє як найскорше перевести сю реформу.

— Замах на Победоносцева. З Петербурга доносять: В п'ятницю вечером ввійшов до канцелярії прокуратора с. синода, Победоносцева, красвий статистик зі Самари, Лаговський, і тричі вистрілив з револьвера до працюючого при бюрку Победоносцева. Всі три стріли хибали, Лаговський хотів вистрілити ще раз, але револьвер не дописав і замах ему не повів ся. — В правительственных кругах уважають замах Лаговського не за акт приватної мести, але за вислід ухвали політичних заговорщиків против визначних осіб в Росії. Петербурскі часописи догадують ся, що Лаговський яко приклонник ідеї Толстого хотів пімстити ся за єго екскоммуніку з православної церкви.

— X-Strahlen. Під таким заголовком буде виходити у Відні тижневник, посвячений руским справам. І. число має вийти ся дня 1. цвітня с. р. Редактором є п. Роман Сембратович. (Адреса: Wien XVIII/1, Währingergürtel 111)

— Масний гонорар. Генрик Сянкевич пише нову повість з часів Яна Собеского, а наклад її бере якась англійська фірма, яка буде платити авторови по 60 кр. гонорару від одного слова.

— Еміграція селян до Німеччини, щоби шукати зарібку на літо, почала ся на добре. Емігранти з західної і зі східної Галичини сотками переїзять через Краків до прускої границі. Ідуть цілими родинами з дівчатами і хлопцями в віці від 14 літ. Не всі мають запевнений зарібок, тому гинуть з голоду в більших пруских містах, де висідають з залізничці. До еміграції намовляють селян агенти вислані з Німеччини, та обіцяють селянам золоті гори. Кількох таких агентів вже увязнено в Кракові.

— Конкурси на посади головних учителів в учительських семінариях оголосила краєва рада шкільна: 1) на посаду гол. учителя для німецької мови в Тернополі; 2) на посаду гол. учителя для сільської господарки і природописних наук в Сокалі; 3) на посаду гол. учителя для польської мови в Заліщиках і 4) на посаду учителя школи вправ в Тарнові. (Газ. Львів. ч. 69).

— Ц. к. Дирекція залізниць державних оповіщує:

Після оповіщення заміщеного в «Wiener Zeitung» будуть передані до виконаня роботи підпяхові, шляхові і надшляхові (будівки) 13-го і 14-го лосу при будові вускошляхового (76 см.) льокальної залізничці Триест-Паренцо.

— Оферти належить вносити найдалше до 10. цвітня 1901 в полудне до протоколу подавчого ц. к. міністерства залізниць у Відні. — Услівя і пляни можна переглянути в департаменті 18. згаданого міністерства, або в ц. к. управі будови в Триесті via Belpoggio 2.

— Дрібні віст. В Валенції отруїло ся тісточками 100 осіб. — У Львові номер др. Б. Гольдман, посол до краєвого сойму. — Іван Бочканець, курсор митроп. Ковсистерії у Львові, номер дня 23. с. м. в 85. році житя. — Директор перемискої гімназії польської, Пьонткевич наміряє сего року подати ся на емеритуру. — Лікар др. Собещанський, висланий до Борислава на час епідемії тифу, занедужав сам на тиф.

Переписка Редакції. Амврозій Н. в Стрию. Прийшло нині письмо від Вас, яке ми не прийняли, бо було недостаточно франковане.

— Гумористичний кутик.

Відроджене.

Єще раз вернув ся
Сірий Морозенко
І моє віконце
Змалював дивнянько.

*
Круті хризантеми
Та струнки лилеї
І вюни предивні
Й повні орхідеї,

*
Все те повязав він
З хистом та величю
І модерно справді —
Сецесіоністично.

*
На моїм віконці
Цвітки кущ стояв,
І він від Морозу
Через ніч зів'яв.

*
Та відтак весняне
Підняло ся Сонце,
Яено усміхнулось
У моє віконце.

І чудну китицю,
Що сплели Морози,
Розтопило в круглі
Теплі, ясні сльози.

*
Тисячній блиски
Ніжно в них заграли
І мов з втіхи-пастя
Сльози сі дрожали.

*
На мій куцук впадо
Кілька таких сльоз —
Оживили знова,
Що звалив Мороз.

Посмертна оповістка.

Феліція Левицький, емер. комісар львівського магістрату, упокоївся у Львові в 82. році життя. В. в. п.!

Телеграми.

Марсія, 25. марця. Передане справи стрейку роз'ємному судови викликало успокоєне. Сред-

ства осторожности ограничено, військо з улиць вицофано, трамваї зачинають курсувати.

Париж, 25. марця. Агенція Гаваса доносить з Томас в Португалії, що там прийшло до розрухів. Населене хотіло публично спалити манекіна, представляючі єзутів. Якогось чоловіка, що хотів вирвати манекіна з рук товпи, побито смертельно. Поліція з револьверами в руках переходила через улиці, грозячи ужитем оружя. Мимо сего товпа не успокоїла ся. На улиці вирушила кавалерія і з добутими шаблями розігнала товпу. Кілька ранних було по обох сторонах. Заряджено численні арештованя.

Дурбан, 15. марця. Відділ близько 400 Бурів знищив минулої п'ятниці на північ від Вьялягт залізничний поїзд, який віз транспорт живности для англійського війська.

Льондон, 25. марця. З Тіентсіна телеграфують з д. 23. с. м., що російське військо вернуло нагло на спірну територію і застромило там російську фану. Однак небавом військо відмашерувало, полишаючи на місци свою фану.

COLOSSEUM Ernesta Thorna,
у Львові, в пасажи „ГЕРМАНА“ ул. Сонішна.

Програма від 16. до 31. марта 1901.
При співучасті військової музики 80 п. п.
1) Увертура. 2) Miss Bertolotti жонглерка на кружляючій кулі. 3) Mr. & Mdme Cavanna ексцентр трансформаційна двійка. 4) Daniel i Miss Betti, еквілібристи. 5) Les' Aubert tourbillon танцери. 6) Freeze Brothers, кугляри з 32 тамборнами. 7) Les Gardenias, феноменальне гімнастичне ролітурі. (10 минут павви). 8) Орхестра. 9) Miss Ella зі своїми львами. 10) Conchitta іспанська танцерка. 11) Mr. Carlo Benedetti, медична загадка. 12) Mc. Lusky's, ексцентрийці і арабські скакуни. 13) Орхестра. 14) Signor Luigi Cavanna в своїй комедії. Зміст. Прольог. Комісар. Jole, его жева. Зефірін. Слуга. Жандарм. Всі особи представляє п. Luigi Cavanna. 15) Комічна пантоміна Tramp, трупи Gardenias. — Початок о 8. год. вечером.
Що дня велике представлєне. В неділю і сьвята два представлєня. Що п'ятниці High Life представлєне. Білєти вчаснійше можна замовляти і набути в конторі Пльона, при ул. Кароля Людвіка у Львові.
Colosseum огріте 12 газовими печами.

— РІК ЗАСНОВАНЯ 1892. —

Товариство взаїмних обезпечень
„ДНІСТЕР“

Львів, ринок ч. 10. (дім „Просьвіти“).

одиноке руске товариство асекураційне, обезпечас будинки і всї предмети движимі против огневих шкід.

„Дністер“ припоручили Преосвящ. Ординаріати Всєч. Духовенству і вірним всїх трєх Епархій.

Фонди гаранційні „Дністра“ з днем 31. грудня 1900.

Фонд резервовий	311.540 кор. 11 сот.	} разом 520.406 кор. 65. сот.
Резерва премій	171.942 „ — „	
Резерва спеціальна	6.000 „ — „	
Фонд емеритальний	30.924 „ 54 „	

Тарифи „Дністра“ умірковані. Надвизка річна розділяє ся між членів в формі зворотів. За рік 1900 дістають члени 8% звороту в премії.

„Дністер“ виплатив до 31. грудня 1900. відшкодовань 2,120.834 кор. Шкоди ліквідують ся безпробовочно в присутності Делегата і 2 членів.

Поліси „Дністра“ приймають при позичках гіпотечних: Банк кравий і Каса ощадности у Львові, Коломиї, Самборі, Долині, Снятині, Городенці, Терєбовлі, Заліцках, Городку і Богородчанях.

НА ЖИТЕ треба обезпечити ся тільки через „Дністер“ в Товаристві взаїмн. обезпеч. в Кракові; в таких обезпечень через „Дністер“ іде часть провізії на рускі публичні добродійні цілі; поліси і квїти видає Краківське Товариство рускі.

„Дністер“ пошукує спосібних агентів, особливо селян господарів в окрєстностях, де ще нема близько агенцій „Дністра“. Агенти заробили вже 274.964 кор. провізії.

Зголошеня о агенції треба вносити до Дирекції у Львові.

Селяне! убігайте ся тільки о агенції „Дністра“

Від огню обезпечайте ся тільки в „Дністрі“.

На житє обезпечайте ся тільки через „Дністер“.

Всілякі

КУПОНИ

вильосовані

цінні папєри

виплачує без потручення
провізії або коштів

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ

Гіпотечного.

Розклад поїздів залізничних обовязуючий від 1-го мая 1900.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейського).

Поїзд до Львова		Поїзд зі Львова	
посп. особ.	приходять о годині	посп. особ.	відходять о годині
1-36	6:10 з Кракова, Берліна, Варшави, Відня	6:25 до Лавочного (Мункача, Пешту) Борислава	6:25
	6:20 з Чернівців (Ясла, Іжана), Станиславова	6:30 до Підволочиск (Київ) Бродів дв. головний	6:30
	6:46 з Брухович, шод. від 13. мая до 16. вер. вк	6:43 „ „ „ дв. Підзамче	6:43
	7:45 в Янова	6:35 до Станиславова, Підвисокого, Потутор	6:35
	7:40 з Тернопольа, Бродів на дв. Підзамче	8:30 до Кракова (Відня, Варшави), Стружа	8:30
	8:00 „ „ на дв. головний	2:55 до Сколього, до Лавочного (1. лип. до 15. вер. до Янова	8:40
	8:05 з Лавочного (Пешту) Калуша, Стрия	9:00 до Сколього, до Лавочного (1. лип. до 15. вер. до Янова	9:00
	8:15 з Сокаля, Рави рускої	9:15 до Янова	9:15
	8:50 з Кракова, Відня, Варшави, Пешту ч. Пер.	9:25 до Підволочиск, Бродів, Гусятина дв. Підз.	9:25
	11:45 з Ядослава і Любачова	9:42 „ „ „ дв. гол.	9:42
	11:55 зі Станиславова (Кересмеє, Потутор)	2:55 до Чернівців, Станиславова	9:55
	12:55 в Янова	10:20 до Сокаля, Белзця, Рави рускої і Любачова	10:20
	1:15 зі Сколього, Стрия, а з Лавочного від 1. черв. до 15. вер.	1:25 до Янова від 1. мая до 15. вересня в неділі і сьвята	1:25
2-20	3:14 з Брухович (13. мая до 16. вер. в нед. і сьв.	2:15 до Брухович від 13. мая до 15. вересня	2:15
2-35	5:17 з Підволочиск (Київ) Бродів на дв. Підз.	3:05 до Стрия, Сколього від 1. мая до 30. вер.	3:05
	5:40 „ „ „ на дв. голов.	3:15 до Янова шоденно від 13. мая до 16. вер.	3:15
1-45	5:45 з Кракова	3:26 до Брухович шод. від 1. мая до 16. вер.	3:26
	5:55 з Чернівців, Іцкан	3:30 до Яшева, Хирова, Любачова	3:30
	6:00 з Сокаля, Белзця і Любачова		
Ніч			
8-40	7:24 з Брухович (13. мая до 16. вер. в нед. і сьв.)	6:10 до Станиславова	6:10
2-31	8:28 з Янова (від 1. мая до 15. вер. в нед. і сьв.)	6:13 до Янова від 1. мая до 15. вер. т. в дні 6. а від 16. вер. до 30. марта 1901 шоденно	6:13
12-20	8:50 з Брухович від 13. мая до 16. вересня шод.	6:30 до Кракова (Відня, Берліна, Варшави)	6:30
	9:23 з Янова шоденно від 1. мая до 15. вер.	6:50 до Лавочного (Мункача, Пешту) Калуша	6:50
	9:45 з Кракова (Відня, Берліна), Ясла, Розвадова	7:10 до Тернопольа дворець головний	7:10
	10:00 з Чернівців, Букарешту, Гусятина, Потутор	7:33 „ „ дворець Підзамче	7:33
	10:15 з Лавочного (Пешту) Хирова	7:25 до Сокаля і Рави рускої	7:25
	10:12 з Підволочиск (Київ), Бродів на дв. Підз.	7:48 до Брухович (13. мая до 16. в р. в нед. і сьв.)	7:48
	10:30 „ „ „ на дв. голов.	9:12 до Янова від 1. мая до 15. вересня	9:12
	12:05 зі Стрия, зі Сколього від 1. мая до 30. вер.	10:40 до Чернівців і Іцкан	10:40
	3:12 з Підволочиск на дворець Підзамче	10:50 до Кракова, Відня, Варшави	10:50
	3:35 „ „ „ на дворець головний	11:00 до Підволочиск, Бродів дв. головний	11:00
		11:25 „ „ „ дв. Підз.	11:25
		4:15 до Кракова, Відня, Берліна, Самбора	4:15
		4:45 до Брухович від 13. мая до 17. вер. шод.	4:45

ЗМІТКА: Гога нічна числять ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано. Час середно-європейский рівнять ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейського = 12 год. 36 мін. часу львівського. — Бюро інформаційне ц. к. залізниць держ. (Львів, ул. Крайцких ч. 5) уділяє всякє в справахє лізничих, продає білєти всякого рода і ровклади здні.

Товариство взаїмного кредиту
„Дністер“

стоваришенє зарєстрованє в обмеженою порукою

Львів, ринок ч. 10. (дім „Просьвіти“)

приймає вкладки до опрєцентованя на 4%. Позички уділяють ся членам за сплатою 5 1/2% і 1% додатку на кошти адміністрації, почавши від 200 корон і висше, до половини вартости гіпотєки на сплату в ратах до 10 літ.

Позички над 500 корон мусять бути інтабульовані, а до 500 кор., або інтабульовані, або в порукою 2 ручителів відповідних.

Сьвященники не посїдаючи гіпотєки мусять крім поруки 2 ручителів предложити полісу житєву; обезпечити ся на житє треба тільки через „Дністер“ в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові.

Уділ членський виносить 50 кор., вписове 2 кор.

Членом бути може тільки член обезпечений в „Дністрі“.

З днем 31. грудня 1900 стан:

число членів	1857
фонд резервовий	6919 кор. 46 сот
вплачені уділи	73087 „ — „
вкладки щадничі	806803 „ — „
уділені позички	763737 „ — „
касовий оборот в 1900 році	2424157 „ — „

Інформації до позичок уділяє Дирекція листовно або агенти Товариства взаїмних обезпечень „Дністер“.